

УДК 82-31
Б24

РЕНА БАРРОН

Оригінальна назва: KINGDOM OF SOULS.
Усі права застережено.

Баррон Рена
Б24 Королівство душ / Рена Баррон; пер. з англ. Юлія Са-
доха. — Харків: Вид-во «Ранок», 2021. — 512 с.
ISBN 978-617-09-7415-0

Щодня протягом своїх шістнадцяти років Арра має доводити, що гідна магії, адже її предки походять з двох великих племен. Вони шановані та поважані особи Королівства. Але щось заважає богу Гекка наділити дівчину дарами в повній мірі.

Її найбільш засмучує Арра в ситуації, що склалася, — розчарування рідної матері — Жриці Ка та наймогутнішої провидиці. Останньою краплею стає містичне зникнення дітей Королівства. Арра вдається до жахливого ритуалу, щоб вигорувати для себе хоч трохи магії. До чого призведе дівчину спрага мати магію і які таємниці їй відкриються після?

«Королівство душ» — дебютний роман Рени Баррон, на який її надихнули розповіді про вуду, народну магію і африканська міфологія. Це початок захопливої саги про дівчину, яка опинилася між богами та демонами, даром і прокляттям.

УДК 82-31

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-7415-0

Copyright © 2019 by Rena Barron
© Юлія Садоха, переклад, 2021
© Хельга Ясеновська, обкл., 2021
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

*Для всіх, хто наслідуються мріяти,
Хто наважується бути щирим із собою,
Хто протистоїть жорстокості,
Хто сміє сказати «Я впораюсь».
Ця книжка для вас...
...і для моєї сім'ї.*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЧАСТИНА ПЕРША

*З попелу постане вона у вогні,
Вода ніколи не змиє її біль,
Не спокутує вона гріхи свої,
Ім'я її кане в забутті.*

— Пісня Безіменної

ПРОЛОГ

— Не ворухися, юна жрице.

Батько стає переді мною навколішки, а між його пальцями, наче перли, виблискують нанизані на мотузку зуби. Я розпрямляю плечі, щоби здаватися вищою. Щоби він пишався мною. Батькові слова розчиняються у далекому відлунні барабанів джембе*, але в його очах стрибають бісики. Він опускає намисто із зубів мені на шию. Сьогодні я стану справжньою дочкою племені Аатірі**.

У повітрі легко пурхають різнобарвні чари. Я не можу стояти нерухомо, поки магія витанцює на темній шкірі батька, наче світлячки. Вона пропливає біля його підборіддя й вистрибує на ніс. Рука сама смикається, аби спіймати золотавий відблиск, але він прослизає між моїх пальців. Я сміюся і батько теж.

* Барабан джембе — західноафриканський барабан у формі кубка з відкритим вузьким низом і широким верхом, на який натягують мембрану зі шкіри, найчастіше козячої. (Тут і далі, якщо не зазначено інше, примітки редактора.)

** Плем'я Аатірі — одне з п'яти племен, які поклоняються богові Гека. Люди племені Аатірі майстерно знаються на замовляннях із кістками, які вони використовують для спілкування з предками, закликання дощу або мандрів крізь матерію часу. (Прим. пер.)

Навколо перешіптуються дівчата, а матері поправляють їхні каптани та обереги з кісток. Магія торкається кожної третьої і щораз пропускає двох наступних, ніби вони невидимі. Серце стискається, коли вона лине до інших, оминаючи мене. Щоразу. Дівчата, які знають тамарську, запитують про життя далеко від Королівства Усемогутнього*. Вони кажуть, що я не належу до Аатірі, бо моя мати не з цього племені. У грудях щось муляє, бо в їхніх словах є дешиця правди.

Я тримаю голову високо, а батько поправляє мій комір. Він єдиний чоловік у шатрі, і про це дівчата теж шепочуться. Мені до них байдуже. Я рада, що він тут.

— Батьку, чому магія не обирає мене?

Запитання звучить занадто голосно — і в шатрі западає тиша. Дівчата і їхні матері витріщаються на мене так, ніби я промовила щось жахливе.

— Не хвилюйся, доню, — відповідає тато, загортаючи рукави мого помаранчево-синього каптана, такого самого, як у нього. — На все свій час.

— Скільки ще чекати? — я тупаю ногою.

Багато дітей племені Аатірі вже отримали магію, хоча дехто молодший за мене. Це не чесно. З-поміж моїх друзів у Тамарі** бачити магію можу лише я, а тут вона купчиться біля інших дітей. І вони здатні нею керувати, а я ні.

— Мабуть, вічність, маленька евае***, — каже найстарша дівчина тамарською, але з відчутним акцентом.

* Королівство Усемогутнього — наймогутніша країна у відомому світі, благословенна богами. Вона може похвалитися розвиненою торгівлею, миром і процвітанням. Люди перебираються сюди, щоби заробляти на життя. Його часто скорочено називають «Королівство». (Прим. пер.)

** Тамар — столиця Королівства Усемогутнього. (Прим. пер.)

*** Евае — слово в мові племені Аатірі, що означає «дитина» або «маленька дівчинка». Деколи вживається як образа, щоби сказати, що хтось поводить як мала дитина. (Прим. пер.)

Вона глипає на мене, а я корчу гримасу у відповідь. Вона помиляється, я не *дитинча*. І магія прийде.

Мати дівчинки цокає язиком і шипить на неї аатірійською. Я не розумію слів, але ця незнайома мова схожа на дивні та красиві говірки на ринках удома.

— Ти завжди будеш моєю юною жрицею, навіть якщо магія не обере тебе, — промовляє мій батько.

Я показую дівчинці язика. Тепер вона не буде такою задержкою.

Інша дівчинка питає, чому моя мама не зі мною.

— Бо вона має важливіші справи, — відповідаю я і згадую, як батько благав її прийти.

— Чого скисла? — запитує батько і шипає мене за шку. — Імеб'є* — це час для святкування. Сьогодні починається твоя довга мандрівка у доросле життя.

Джембе припиняють відбивати ритм. Я закушую губу, а інші дівчата здригаються. Тепер потрібно постати перед усім племенем, щоби провідниця могла нас благословити. Дівчата поспішно покидають шатро зі своїми матерями, а мої ноги враз стають ватяними.

— Батьку, я хочу додому, — пошепки кажу я, коли остання дівчинка виходить.

Бісики в його очах стають тьмяними.

— Ще трішки, гаразд?

— Я хочу додому просто *зараз*, — уже впевненіше наплюгаю я.

Він супить чоло.

— Ти не хочеш брати участі в святкуванні?

Я хитаю головою так, що аж обереги з кісток торохтять і бряжчать.

Мій батько стає на ноги.

* Імеб'є — вшанування початку дорослішання та отримання магії у дітей племені Аатірі. (Прим. пер.)

— Може, ми просто подивимося на церемонію?

У шатро заходить провідниця, і я притискаюся до батька. Її сріблястий каптан майже сягає землі й контрастує зі шкірою, темною, як ніч. Дрібні кучері провідниці виблискують сивиною. У шатрі дзвенить її низький голос:

— Чи збираються мій син та онука відвідати церемонію, задля якої вони здолали чотирнадцять днів довгої дороги?

Батько обіймає мене за плече.

— Не цього року.

Провідниця наче задоволено киває.

— Ошхе, я би хотіла поговорити з онукою наодинці.

Вони з батьком презириються, а я не розумію, що приховують їхні погляди.

— Якщо Арра не проти.

Я глитаю.

— Добре.

Батько стискає моє плече, а тоді виходить із шатра.

— Я займу тобі місце у першому ряду, — кидає він.

Провідниця широко всміхається мені, і я бачу, що їй бракує зубів. Вона сідає на підлогу і каже:

— Сядь-но біля мене.

Потривожений заслін шатра тихо шурхотить, і мені хочеться вийти слідом за батьком. Але я не можу зрушити з місця, дивлячись на величну провідницю Аатірі, яка сидить на долівці.

Я опускаюся навпроти неї, а вона підносить руку до стелі. До її долоні злітаються іскри жовтої, фіолетової та рожевої магії.

— Велика провіднице, як ви керуєте магією, щоби вона лінула до вас?

Жінка широко розплющує очі.

— Насамперед, я твоя бабуся. Тож звертайся до мене відповідно.